

1. kapitola

Byla chladná temně fialová noc. Svíce planuly a jejich oranžové a žluté plameny se mihotaly po stěnách jeskyně. Lovci už ovšem nemumlali své tlumené zaříkání. Umlkli navěky a jejich ztuhlá těla ležela rozsetá po zemi s tvářemi zkamenělými v nekonečném bezhlasém výkřiku.

Cassie se podívala na své špinavé roztřesené ruce. Co to udělala?

Ohlédla se na Adama. Jeho tvář byla bledá, jako by mu bylo zle. Stál na nejistých nohou a zdálo se, že se každým okamžikem zhroutí.

Diana vypadala omámená. Podle všeho nedokázala pochopit, co se právě odehrálo.

Vzduch byl prosycen pachem smrti, a když se Cassie nadechla, ucítla v puse opojnou, kovovou chuť viny.

Vtom na ni Max zařval: „Zrovna jste mi zabili otce. Je mrtvý! Chápeš to?“

Cassie pomalu obklopili její přátelé, kteří už ale nebyli sami sebou – jejich obličej se změnil. Působily znetvořeně a cize. Adam se pohrdavě zašklebil, přivřel zčernalé oči a promluvil hlasem, který se jeho vlastnímu nijak nepodobal: „Přines nám tu knihu, drahá. Nebo zemřeš.“

Diana sevřela pěsti, šklubla sebou a dodala: „Nebo ještě lépe. Vydej nám knihu a pak zemři.“

Všude kolem nás umírají lidé, zoufala si Cassie a strach jí pulzoval v žilách. *Kdy to skončí?*

Pokusila se dát na ústup, ale zády narazila na stěnu jeskyně. Neměla kam utéct.

Melanie natáhla ruku a popadla Cassie za hrdlo. Zatnula jí dlouhé prsty do krku a začala ji škrtit.

Laurel zatleskala a rozpustile zatrylovala pronikavým morbidním hlasem: „Umři, umři, umři!“

Nejsem připravená umřít! snažila se vykřiknout Cassie.

Její hlas se ale kamsi ztratil. Nemohla dýchat a zanedlouho jí mihotavé stěny jeskyně zčernaly před očima...

Cassie se probudila a zoufale zalapala po dechu.

Rozhlédla se po setmělé ložnici, zmatená, kde to je. V duchu si prošla uplynulých čtyřadvacet hodin, aby si ujasnila, co z toho byl sen a co skutečnost. Když si začala uvědomovat, jaká je pravda, jako by se jí v břicho stočilo něco slizkého.

Její noční můra byla skutečnost.

Ten večer v jeskyni potom, co uvrhli kletbu, která zničila lovce čarodějnic, se jí kluk, kterého milovala, a všichni její nejbližší přátelé před očima změnili v monstra. To poznání jí bodlo v hrudi jako hladká čepel a uvízlo tam. Nedokázala se té bolesti zbavit.

Budík na nočním stolku ukazoval, že je skoro ráno, ale obloha za oknem pokoje byla zatažená a popelavě šedá. Vypadalo to na bouřku. Cassie se natáhla pro korálkovou šňůru od lampy, zatahla za ni a rozsvítila. Všude po podlaze ležely papíry popsané jejím písmem – překlady, poznámky, náčrtky – všechny z minulé noci, kdy studovala Knihu stínů Černého Johna. Usnula, když se snažila zjistit, jak zachránit své kamarády posedlé zlými duchy.

Teď v tlumeném zlatavém světle lampy znovu zkoumala, co napsala na jednotlivé listy. Přeložila stohy temných kouzel a za-

klínání, ale štěstí jí zatím nepřálo. Nenašla nic, co by souviselo s démonickým posednutím.

Cassie zvedla otcovu Knihu stínů ze země, položila si ji na klín a upřela oči na její vazbu poznamenanou staletími. Svazek vypadal jako každá stará kniha, ale Cassie si moc dobře uvědomovala, jaká moc je v jeho stránkách skrytá, i když jí už při otevření nepálil prsty jako na začátku, protože teď již byl Cassiinou součástí a Cassie zase jeho – v dobrém i zlém.

Cassie sebou trhla, když se ozvalo zadunění hromu. Mraky zakryly oblohu a spustil se prudký déšť, který bubnoval do okenních skel.

Cassie se zastyděla, že je tak lekavá. Připomenula si, že svým kouzlem uvěznila přátele v jeskyni, takže je prozatím v bezpečí. Jak ale přejížděla prsty po léty poškozených stránkách knihy, uvědomila si, že *bezpečí* je to poslední slovo, kterým by celou situaci popsala, a pocit bezpečí vystřídal odhodlání demony stůj co stůj porazit.

Když se Cassie to ráno podruhé probudila, byl její pokoj zalitý slunečními paprsky. Vylezla z postele, vděčná, že bouře pominula, a vydala se k oknu podívat na oceán. Líbilo se jí, jak je jeho třpytící se hladina neustále v pohybu. To ji vždycky dokázalo uklidnit – jenže dnes pláž dole vypadala opuštěná a bez života. Na míle daleko nebylo živáčka.

Cassie se spěšně oblékla a sešla dolů, kde potkala mámu, která připravila horu palačinek, s níž by nakrmila celou armádu.

„To ne,“ povzdechla si Cassie nahlas.

Mamka zvedla hlavu od syčícího másla v pánvi a zeptala se: „Co se děje?“

„Děje se toho spousta,“ odpověděla Cassie. „Ale zatím máme jen malý problém – tohle nikdo nesní.“

Vzala si z vršku hromady palačinku, stočila ji a zakousla se do ní jako do pendrekového hada. Posadila se ke kuchyňskému stolu a přitom se snažila přijít na nejlepší způsob, jak mámě vysvětlit, co se v noci stalo. Žádný takový ovšem neexistoval. Nezbyvalo než jít s pravdou ven: Spolek se vydal do jeskyní, uvrhl na lovce kletbu a Scarlett je zradila.

„Lovci zemřeli,“ uzavřela své vyprávění Cassie, která tomu sama sotva mohla uvěřit. „Ta kletba je všechny zabila, i Maxova otce.“

Mámin už od přírody bledý obličej ještě víc zbělel. Prudce si poposedla na židli, nevšímala si palačinky, která se právě smažila a kouřila na pánvi, a pokynula Cassie, ať pokračuje.

„Takže teď je Kruh posedlý. Abychom mohli kletbu použít, museli jsme přivolat předky Černého Johna. Jenomže ti se všech ostatních zmocnili a nehodlají je pustit. Prostudovala jsem otcovu knihu a snažila se přijít na způsob, jak je zachránit, ale nenašla jsem nic, co by mi mohlo aspoň trochu pomoci.“

„Říkala jsem ti, ať tu Knihu necháš na pokoji,“ řekla máma stroze, jako by Cassie plísnila, pak vypnula sporák a nechala těsto těstem. Popadla utěrku a utřela si ruce. Pak chvíli mlčela a nešťastně kroutila utěrkou v rukách.

Cassie věděla, že měla poslechnout, když ji máma varovala, aby se otcovy knihy nedotýkala. Třeba si teď máma myslí, že dostala, co si zasloužila.

Když ale Cassie konečně zvedla hlavu, uviděla na mamčině tváři jen strach.

„Je to ode mě bezohledné, že teď dokážu myslet jenom na to, jak jsem šťastná, že jsi v pořádku?“ zeptala se máma a dlouhé vlasy jí přitom lemovaly tvář jako černý závoj.

„Taky způsob, jak se na to dívat,“ usoudila Cassie, ale pohled, který na mamku upřela, prozrazoval její skutečné obavy.

„Posednutí je nebezpečná věc, Cassie. Pokud existuje způsob, jak tvé přátele zachránit, nebude lehké ho objevit a sama to určitě nezvládneš.“

Cassie se cítila, jako by jí něčí pěst sevřela srdce.

Na mámině tváři se mihl zvláštní výraz – náznak neklidu, možná bolesti.

„Znám někoho, kdo by ti mohl pomoci,“ pokračovala. „Žije na pevnině, v Concordu, ale před mnoha roky bydlel v New Salemu.“

Cassie vyčkávala, až jí mamka poví víc. Ta ale váhala.

„Kdo je to?“ pobídla ji Cassie, která věděla, že máma přerušila kontakty s každým, kdo měl co dočinění s jejím mládím v New Salemu.

„Když jsem o něm slyšela naposledy, byl knihovníkem v jakémsi institutu pro výzkum paranormálních jevů.“ Mamka se pustila do úklidu, což dělávala vždycky, když byla nesvá. „Mohl by o něčem vědět.“

„Proč jsi mi o něm nikdy neřekla?“ zeptala se Cassie.

Máma se odvrátila. „Nerozešli jsme se právě v dobrém.“

„A ty myslíš, že by mi mohl pomoci?“

„Pokud existuje schopný exorcista, který dokáže vyhánět zlé duchy, tak je to on.“

Exorcista, zopakovala v duchu Cassie. Stačilo na to slovo jen pomyslet a přešel jí mráz po zádech. Představila si hlavy, co se otáčejí jako káča, a stříkají z nich zvrátky. Opravdu tohle čekalo lidi, kteří jí byli ze všech nejbližší?

„Je to vědec, akademik,“ vysvětlila jí máma. „Žádný kněz nebo něco podobného. Jmenuje se Timothy Dent.“ Potom se vrátila ke sbírání rozbitých skořápek z linky, a když je vyhodila do koše, dodala: „Měly bychom se za ním okamžitě vypravit. Čím déle posednutí potrvá, tím hůř na tom tvoji kamarádi budou.“

Cassie se napila z mámina hrnku kafe a zjistila, že už dávno vychladlo.

„Dej si ještě pár palačinek,“ pobídla ji máma. Položila před ni na stůl plný talíř a láhev javorového sirupu a podala jí vidličku a nůž. „Jak bys mohla pomáhat druhým, když se nejdřív nepostaráš sama o sebe.“

Cassie přikývla, ale ona sama byla ten poslední člověk, na kterého teď myslela.